

opusdei.org

"Nebo ima srce"

Propovijed Benedikta XVI. od 15. kolovoza 2005. godine o ulozi koju bi Gospa trebala imati u životu svakoga kršćanina.

6.10.2012.

Blagdan Uznesenja dan je radosti. Bog je pobijedio. Ljubav je je pobijedila. Pobijedio je život. Ljubav je pokazala da je jača od smrti, da Bog posjeduje istinsku snagu i da su Njegova snaga dobrota i ljubav.

Marija je uznesena tijelom i dušom na Nebo: kod Boga postoje odaje i za tijelo. Nebo nam tako više nije nepoznato i vrlo daleko područje.

Mi imamo majku na Nebu. I majka Božja i majka Božjega Sina naša je Majka. On je sam to rekao. Učinio ju je našom Majkom kada je rekao učenicima i svima nama: „Gledajte svoju majku!“. Mi imamo Majku na Nebu, Nebo je otvoreno, Nebo ima srce.

U evanđelju smo čuli *Magnificat* (*Veliča*), tu izvrsnu pjesmu nadahnutu Duhom Svetim, koja je sišla s Marijinih usana, zaista, iz Marijina srca. Ovaj čudesni pjev odražava čitavu Marijinu dušu i osobnost. Možemo reći da je ovaj njen himan Marijin portret, istinska ikona u kojoj je možemo vidjeti onakvu kakvom zaista jest. Želio bih istaknuti samo dvije stvari ove sjajne pjesme.

Ona počinje s riječju „Magnificat“: duša moja veliča Gospodina, odnosno time "objavljuje veličinu“ Gospodinovu. Marija želi da Gospodin bude velik u svijetu, velik u njezinu životu i i prisutan među svima nama. Ona se nije pribojavala da bi Bog mogao biti suparnik u našem životu da bi svojom veličinom mogao zadirati u našu slobodu, naš životni prostor. Ako je Bog velik, znala je da smo i mi veliki. Naš život nije potlačen, već uzdignut i raširen: upravo tada postaje velik u Božjem sjaju.

Činjenica da su naši prvi roditelji razmišljali pogrješno, bila je bit iskonskoga grijeha. Oni su se bojali da ako će Bog biti previše velik, da će uzeti nešto iz našega života. Oni su mislili da mogu Boga staviti po strani da bi napravili prostor za sebe same.

Ovo je također bilo veliko iskušenje modernoga doba, posljednja tri od

četiri stoljeća. Sve više ljudi mislili su i govorili: "Ali ovaj Bog nam ne daje našu slobodu; sa svim svojim zapovijedima, ograničava prostor u našim životima. Stoga Bog mora nestati, želimo biti autonomni i nezavisni. Bez ovoga Boga mi sami bismo bili bogovi i činili kako nam odgovara.“

Ovo je također bio pogled rasipnoga sina koji nije shvaćao da je bio "slobodan" baš zato što je boravio u očevoj kući. Otišao je u daleke zemlje i potratio posjed. Naposljetku je uvidio da je upravo zbog dalekoga odlaska od svojega oca, umjesto da je ostao slobodan, postao rob; shvatio je da će samo povratkom kući biti istinski slobodan, u punoj životnoj ljepoti.

Ovako stvari stoje u našem modernom vremenu. Prije se mislilo i vjerovalo da se stavljanjem Boga po strani i zadobivanjem autonomije,

slijedeći samo svoje vlastite zamisli i sklonosti, postaje istinski slobodan raditi što god se poželi, bez ikoga tko bi nam mogao dati ograničenja. No, kad Bog nestane, muškarac i žena ne postaju većima; uistinu oni gube božansko dostojanstvo, njihova lica gube Božju divotu. Na kraju, postaju samo proizvodi slijepoga razvoja i kao takvi mogu biti uporabljeni i zlouporabljeni. Ovo je upravo ono što na je iskustvo našega vremena potvrdilo.

Samo ako je Bog velik, velika je i ljudska vrsta. Da je tomu tako, moramo početi razumijevati s Marijom. Ne smijemo se udaljiti od Boga, već ga uprisutniti; učiniti ga velikim u našim životima. Time ćemo i sami, također, postati božanskima; sav sjaj božanskoga dostojanstva potom će biti naše. Primijenimo to u našim vlastitim životima.

Važno je da Bog bude velik među nama, u javnom i privatnom životu.

U javnom životu, važno je da Bog bude prisutan, primjerice, kroz križeve na javnim građevinama, u našim zajedničkim životima, jer jedino ako je Bog prisutan imamo neku orijentaciju, zajednički smjer; u suprotnom, osporavanja se neće slegnuti, a za naše zajedničko dostojanstvo ono više neće biti prepoznatljivo.

Učinimo Boga velikim u javnosti i u privatnom životu. To znači činiti prostor za Boga u našem životu svaki dan, počinjući ujutro s molitvama i posvećivanjem dana Bogu te posvećujući mu i nedjelju. Ako svoje slobodno vrijeme posvetimo Bogu, ne gubimo ga. Ako On uđe u naše vrijeme, ono postaje veće, prostranije, bogatije.

Drugo razmišljanje: Marijin spjev, *Magnificat*, posve je jedinstven; a u

isto vrijeme, on je "proizvedeno" tkanje vlaknom Staroga zavjeta, iz Božjih riječi.

Iako smo vidjeli da je Marija, da tako kažemo, "doma" s Božjim riječima, ona je živjela na njima, bila je njima ispunjena. Dodajmo i da je komunicirala koristeći ih, razmišljala je o njima, njezine misli bijahu Božje misli, njezine riječi, Božje riječi. Bila je ispunjena božanskom svjetlošću i zbog toga je bila toliko blistava, dobra, osvjetljena ljubavlju i dobrotom.

Marija je živjela na Božjoj riječi, bila je njome prožeta. I činjenica da je bila uronjena u nj i potpuno upoznata s Riječju također ju je kasnije obdarilo unutarnjom prosvjetljenošću mudrosti.

Tko god misli s Bogom, misli dobro i tkogod s Bogom govori, dobro govori. Takvi imaju valjane kriterije za prosudbu svih stvari u svijetu;

postaju razboriti, mudri i istovremeno dobri. Postaju također čvrsti i Božjom snagom hrabri, snagom koja odolijeva zlu i potiče dobro u svijetu.

Na taj način Marija razgovara s nama, govori nam, poziva nas da upoznamo Božju Riječ, da je zavolimo i razmišljamo s njom. Mi možemo to činiti na mnoge druge načine: čitanjem Svetoga pisma, osobitim sudjelovanjem u liturgiji u kojoj nam Sveta Crkva godinama otvara cjelokupnu knjigu Svetoga pisma.

No, ja također mislim na Kompendij Katekizma Katoličke crkve kojega smo nedavno izdali, u kojem je Riječ Božja uperena prema našim životima i tumačena zbiljom naših života; on nam pomaže ulaženju u veliki "hram" Božje Riječi, naučiti je zavoliti i poput Marije, biti prožet njome.

Prema tome, život započinje blistavo i imamo temeljni kriterij kojim prosuđujemo te istovremeno, primamo dobrotu i snagu.

Marija je uznesena tijelom i dušom u nebesku slavu i s Bogom i u Njemu ona je Kraljica neba i zemlje. Je li nam ona zaista tako udaljena?

Istina je suprotna. Upravo zato što je ona s Bogom i u Bogu, ona je vrlo blizu svakomu od nas.

Dok je živjela na Zemlji, mogla je biti blizu samo nekim ljudima. Bivajući u Bogu, koji nam je blizak, zapravo u svima nama, Marija sudjeluje u toj Božjoj bliskosti. Bivajući u Bogu i u Njemu, ona je blizu svih nas, poznaje naša srca, može čuti naše molitve, pomoći nam majčinskom ljubaznošću. Ona nam je bila dana, kako Gospod reče, baš kao majka kojoj se možemo vratiti u svakom trenutku.

Ona nas uvijek sluša, uvijek nam je blizu i kao Majka Sina, sudjeluje u Sinovljevoj snazi i Njegovoj dobroti. Svoj život uvijek možemo povjeriti ovoj Majci koja nije daleko od nikoga od nas.

Na ovu svetkovinu, zahvalimo Gospodinu na daru Majke i zamolimo Mariju za pomoć u svakodnevnom pronalaženju ispravnoga puta. Amen.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/nebo-ima-srce/> (3.04.2026.)